

Κύμα αυτοκτονιών από πολίτες σε απόγνωση

Η ευθύνη των σατανικών διαχειριστών της υγειονομικής κρίσης σε φόντο Αποκάλυψης

Του Κωνσταντίνου Βαθιώτη, Αναπλ. Καθηγητή Νομικής Σχολής Δ.Π.Θ.

Υποτίθεται ότι βρισκόμαστε στην καρδιά του “**δεύτερου κύματος**” του κορωνοϊού που –ω του θαύματος– χτυπά ταυτοχρόνως όλη την Ευρώπη, λες και είναι τηλεκατευθυνόμενος! Κάποιοι “**ειδικοί**”-προφήτες το είχαν προσδιορίσει με χρονική ακρίβεια ήδη από τον Μάρτιο, ενώ κάποιοι άλλοι προφήτευσαν ήδη την έλευση και “**τρίτου κύματος**” κορωνοϊού μέσα στους επόμενους μήνες.

Πέρα από το γεγονός ότι η χρήση του όρου “**πρώτο, δεύτερο, τρίτο κ.ο.κ. κύμα**” (σε συνδυασμό με το **υπερφυσικό χάρισμα** που εμφανίζονται να διαθέτουν οι διαχειριστές της υγειονομικής κρίσης, ώστε να μπορούν να μαντεύουν την έλευσή τους) θυμίζει περισσότερο **προγραμματισμένη επιδρομή αεροσκαφών à la Pearl Harbor** (*nota bene*: το τρίτο κύμα επιδρομής από τα ιαπωνικά αεροσκάφη ματαιώθηκε τελικώς) και λιγότερο κλιμακωτή εξάπλωση ενός ιού, ουδεμία αμφιβολία υπάρχει ότι **ένα άλλο κύμα**, ιδιαιτέρως ανησυχητικό, αρχίζει να σαρώνει την χώρα μας: **το κύμα των αυτοκτονιών**.

Σύμφωνα με τα δημοσιεύματα της 14ης Δεκεμβρίου 2020, μία ακόμη αυτοκτονία εξαιτίας της εφαρμογής του **απάνθρωπου “lockdown”** μέσα σε κλίμα **εδραιωμένης τρομοκρατίας** ήρθε να προστεθεί στην **ολόένα και περισσότερο διογκούμενη λίστα των αυτοχειρών**, τους οποίους οι **υποτεταγμένες στον διαβολικό “αόρατο μαριονετίστα”** κυβερνήσεις σχεδόν όλων των κρατών αντιμετωπίζουν στυγνά ως **αμελητέες “παράπλευρες απώλειες”**.

Οι κυβερνήσεις αυτές φαίνεται ότι ασπάζονται τις θέσεις του *David Hume* (βλ. την πραγματεία του “On suicide”, 1783, 18), ο οποίος πρέσβευε ότι «ένας άνθρωπος που **αποσύρεται** από τη ζωή **δεν προκαλεί βλάβη στην κοινωνία: παύει απλώς να την ωφελεί**» (“A man who retires from life does no harm to society: He only ceases to do good”). Η αυτοκτονία, κατέληγε ο *Hume*, είναι «ο μόνος τρόπος με τον οποίο μπορούμε να είμαστε χρήσιμοι στην κοινωνία, δίνοντας ένα **παράδειγμα** που, αν το μιμηθούν κι άλλοι, θα διατηρούσε για τον καθένα τη **δυνατότητα ευτυχίας στη ζωή του** και θα τον απάλλαζε αποτελεσματικά από κάθε κίνδυνο δυστυχίας» (επ’ αυτών βλ. *Simon Critchley*, Σημειώσεις περί αυτοκτονίας, μτφ.: *Μυρσίνη Γκανά*, εκδ. Ποταμός, Αθήνα 2018, σελ. 32-33).

Δεν πρέπει, λοιπόν, να ξαφνιαστούμε αν, σε αυτήν την **ανάποδη εποχή** που ζούμε, η **προκλητική αναληψία** των πολιτικών και των “ειδικών” για τις

πληθαίνουσες αυτοκτονίες **διολισθήσει** κάποια στιγμή σε **προτροπή για την τέλεσή τους!** Αυτό ακριβώς συμβαίνει στο **μυθιστόρημα επιστημονικής φαντασίας** του *Π. Ντ. Τζέημς* “**Τα παιδιά των ανθρώπων**” (“Children of men”· μτφ.: *Σώτη Τριανταφύλλου*, εκδ. Πατάκη, Αθήνα 2006), γραμμένο το **1992**, αλλά πραγματευόμενο μια δυστοπία που τοποθετείται χρονικά στο έτος **2021** (η κινηματογραφική εκδοχή της εκτυλίσσεται το 2027): Ο πλανήτης μαστίζεται από **στεριρότητα** κι έτσι το ανθρώπινο είδος απειλείται με εξαφάνιση. Όλος ο κόσμος κυβερνάται από **αυταρχικά** καθεστώτα που έχουν **ψύχωση με την εσωτερική ασφάλεια**, απειλούμενη από ανεξέλεγκτες ροές παράνομων μεταναστών. Σε αυτό, λοιπόν, το δυστοπικό φόντο, οι υπέργηροι πολίτες **ενθαρρύνονται να αυτοκτονήσουν για το ευρύτερο καλό**, κάνοντας χρήση ενός ναρκωτικού που ονομάζεται “Γαλήνη” (βλ. και *Critchley*, ό.π., σελ. 51-52).

Παρόμοιο φαινόμενο καταγράφεται και στην πραγματεία του *Sir Thomas More* με τίτλο “**Ουτοπία**”, η οποία **κυκλοφόρησε για πρώτη φορά το 1516** στα λατινικά με τον τίτλο “**Για την άριστη κατάσταση της πολιτείας και για το καινούργιο νησί Ουτοπία**” [“De optimo statu reipublicae deque nova insula Utopia”]. Το κρίσιμο χωρίο που αφορά την αυτοκτονία είναι το ακόλουθο:

«Εάν, εκτός που είναι **αθεράπευτη, η ασθένεια** προκαλεί και **ασταμάτητο βασανιστικό πόνο**, μερικοί ιερείς και κυβερνητικοί αξιωματούχοι επισκέπτονται το πρόσωπο που ανέφερα και του λένε τα εξής περίπου: Ας δούμε τα πράγματα όπως είναι. Ποτέ δεν θα μπορέσεις να ζήσεις φυσιολογικά. Φέρνεις μονάχα ενόχληση στους άλλους και βάρος στον εαυτό σου – στην πραγματικότητα ζεις μια μεταθανάτια ζωή. Γι’ αυτό, **γιατί να συνεχίσεις να τρέφεις τα μικρόβια;** Εφ’ όσον η ζωή σου είναι βάρος, γιατί διστάζεις να πεθάνεις; **Είσαι φυλακισμένος σε μια αίθουσα βασανιστηρίων – γιατί δεν δραπετεύεις να γλυτώσεις σ’ έναν καλύτερο κόσμο;**» (*More*, Η Ουτοπία, μτφ.: *Γ. Καραγιάννης*, εκδ. Κάλβος, Αθήνα 1984, σελ. 105· πρβλ. την αναφορά του *John Donne*, *Biathanatos*, Περί αυτοκτονίας, μτφ.: *Μαρία Γιούνη*, εκδ. Βάνιας, 1994, σελ. 27: «στην **Κέα οι ασύμφοροι γέροντες έπαιρναν μόνοι τους δηλητήριο**, κι αυτό το έκαναν στεφανωμένοι με γιρλάντες, σαν θριαμβευτές επί της ανθρώπινης αθλιότητας»).

Άραγε, είναι τυχαίο ότι αυτοκτονίες ως “παράπλευρες απώλειες” δεν προκάλεσε μόνο ο “**αόρατος εχθρός**” της **11ης Μαρτίου 2020** (ημέρα κήρυξης της πανδημίας από τον Π.Ο.Υ.) αλλά και ο **συνωνόματος “αόρατος εχθρός” της 11η Σεπτεμβρίου 2001** (ημέρα τρομοκρατικής επίθεσης στους Δίδυμους Πύργους από την Αλ Κάιντα);

Το 2001 **αναγκάζονταν να πηδήξουν στο κενό οι εγκλωβισμένοι στα φλεγόμενα κτήρια** αθώοι πολίτες, **μην αντέχοντας άλλο να εισπνέουν τους καπνούς**. Αξίζει να θυμηθούμε την φωτογραφία που είχε τραβήξει την ημέρα εκείνη ο φωτογράφος *Richard Drew* την στιγμή της κάθετης-ανάποδης πτώσης ενός εργαζομένου στον έναν από τους δύο Πύργους του Παγκόσμιου Κέντρου Εμπορίου και η οποία είναι γνωστή μέχρι σήμερα με τον τίτλο “**The Falling Man**”. Ο άνθρωπος αυτός ήταν **ένας από τους 200 παγιδευμένους στους πάνω ορόφους των ουρανοξυστών**, οι οποίοι, όντας σε **απόγνωση**

λόγω της **αποπνικτικής ατμόσφαιρας**, αναγκάστηκαν να βουτήξουν στο κενό. Αυτές ήταν οι “παράπλευρες απώλειες” της 11ης Σεπτεμβρίου.

Το 2020 **αναγκάζονται να πηδήξουν στο κενό** ή να τερματίσουν με άλλον τρόπο την ζωή τους οι λόγω “lockdown” **εγκλωβισμένοι στα σπίτια τους** αθώοι πολίτες, **μην αντέχοντας άλλο να έρχονται αντιμέτωποι με τον διαφαινόμενο εφιάλτη της οικονομικής τους καταστροφής**. Αυτές είναι οι παράπλευρες απώλειες της 11ης Μαρτίου (αυτοκτονίες, βεβαίως, είχαν σημειωθεί και επί εποχής μνημονίων, αλλά και πάλι “**δεν καιγόταν καρφάκι**” σε κανέναν πολιτικό).

Η τελευταία δημόσια καταγραφή αυτοκτονίας αφορούσε **έναν 64χρονο κάτοικο Βόλου, ο οποίος βρέθηκε απαγχονισμένος μέσα στην καφετέριά του**. Σημειώνεται, μάλιστα, ότι στην τελευταία ανάρτησή του στο facebook είχε γράψει τα ακόλουθα λόγια, δηλωτικά της απόγνωσής του: «Τελικά δεν ξέρω πόσοι θα επιβιώσουν μετά από τα τραγικά και ελλιπή μέτρα που παίρνουν με **δικτατορικό τρόπο** οι κυβερνώντες που αυτοί δεν έχουν να χάσουν τίποτα... από τον μισθό τους, πόσες επιχειρήσεις θα αφανιστούν. Εκείνο που είναι επικίνδυνο θα το πω με τα λόγια του Αϊνστάιν: **Ο κόσμος θα υποφέρει όχι από εκείνους που κάνουν το κακό, αλλά από εκείνους που τους βλέπουν και δεν μιλάνε !!!!! Καληνύχτα**».

Θα ήταν πολύ σημαντικό να υπάρξει **στατιστική καταγραφή των αυτοκτονιών που έχουν τελεσθεί στην χώρα μας από τον Μάρτιο 2020 μέχρι σήμερα**, ώστε να γίνει αντιληπτή η **επικίνδυνη δυναμική του κύματος των αυτοκτονιών**. Σημειωτέον ότι, σύμφωνα με γερμανικό δημοσίευμα της 7ης Σεπτεμβρίου 2020, σε συνέδριο που διοργανώθηκε από το Πανεπιστήμιο La Sapienza της Ρώμης με αντικείμενο την αυτοκτονία και την δημόσια υγεία, ανακοινώθηκε ότι στην **Ιταλία** από τον Μάρτιο έχουν καταγραφεί συνολικά **71 αυτοκτονίες και 46 απόπειρες**, συνδεδεμένες **άμεσα ή έμμεσα με τον κορωνοϊό**. Ειδικότερα, έγινε λόγος για **τρεις κατηγορίες προσώπων** (ιδίως ανδρών) που απειλούνται από το κύμα των αυτοκτονιών: Στην **πρώτη** κατηγορία ανήκει το **προσωπικό υγείας** που δίνει την μάχη του ενάντια στον κορωνοϊό προσφέροντας υπηρεσίες στην πρώτη γραμμή. Στην **δεύτερη** κατηγορία ανήκουν όσοι **διαγιγνώσκονται θετικοί στον κορωνοϊό**. Τέλος, στην **τρίτη** κατηγορία, που είναι και η πολυπληθέστερη, ανήκουν όσοι **υποφέρουν από τις οικονομικές επιπτώσεις των δρακόντειων μέτρων υγειονομικής διαχείρισης** (βλ. την ανάρτηση εις: <https://kurier.at/chronik/welt/corona-krise-psihiater-beklagen-suizidwelle-in-italien/401023949>).

Αν η **Δικαιοσύνη** λειτουργούσε **υποδειγματικά**, εκπληρώνοντας την αποστολή που της έχει ανατεθεί στο πλαίσιο ενός **κράτους Δικαίου**, θα έπρεπε να είχε αναδείξει κάποια γενναία εισαγγελική φωνή, η οποία, υπηρετώντας το Φως, την Αλήθεια και τον Άνθρωπο, θα είχε θέσει επί τάπητος το ζήτημα της **ποινικής ευθύνης όλων αυτών των μισάνθρωπων διαχειριστών της υγειονομικής κρίσης** που εδώ και δέκα μήνες κρατούν στα χέρια τους έναν **φρικτό βούρδουλα** με τον οποίο **μαστιγώνουν ανηλεώς** τους πολίτες, χύνοντας ανείπωτο δηλητήριο στις ανθρώπινες ψυχές και δίνοντας την εντύπωση ότι όλος αυτός ο **αξιοθρήνητος θίασος** που

παρελαύνει καθημερινά από την **πασαρέλα των Μέσων Μαζικής Επιδρομής** έχει ξεπηδήσει μέσα από κάποιο **μυστικό εωσφορικό τάγμα** που επί πολλά χρόνια εκπαίδευε τα μέλη του στο **ρούφηγμα του αίματός μας κατ' απομίμησιν σατανιστικών τελετών ευρείας κλίμακας**.

Αν υπήρχε τέτοιο πρόσωπο την σήμερον ημέραν, θα μπορούσε να είχε αξιοποιήσει την πρόταση ενός **Μεσολογγίτη εισαγγελέως**, προτύπου ανθρωπιάς, ευγένειας, ευρύτερης παιδείας, με αγάπη και για την λογοτεχνία: του **Σπύρου Κανίνια**. Μάλιστα, στην **δίκη κατά των συνταγματαρχών**, είχε κάνει αναφορά στον παλαμικό **“Δωδεκάλογο του γύφτου”**, χαρακτηρίζοντας την 21η Απριλίου 1967 **«Τέρας για να φοβηθής και μαζί για να γελάσης»**. Πόσο επίκαιρη η φράση του αυτή για το σημερινό καθεστώς της **Νέας Αντίχριστης Δικτατορίας** που υλοποιείται από έναν **εκ των χειρότερων και πιο επικίνδυνων πρωθυπουργών** που είχε ποτέ η χώρα μας!

Δική του ήταν η εισαγγελική πρόταση που είχε γίνει δεκτή από το **Συμβούλιο Πλημμελειοδικών Θεσπρωτίας το 1963** (Ποινικά Χρονικά 1963, 179), όταν ενώπιόν του είχε αχθεί προς κρίσιν ένα για την εποχή εκείνη σπάνιο περιστατικό: Ο **κατηγορούμενος** είχε παραπεμφθεί να δικασθεί για **συμμετοχή σε αυτοκτονία** (άρ. 301 ΠΚ) της γυναίκας του, η οποία στις 26 Οκτωβρίου 1962 μην αντέχοντας άλλο τα μαρτύρια που υφίστατο από τον **τυραννικό σύζυγό** της (την «κατατυραννούσε παντοιοτρόπως») έπεσε στον ποταμό Θύαμη, απ' όπου «παρατυχόντες ποιμένες την ανέσυραν ημιθανή» (εφεξής: **“υπόθεση του ποταμού Θύαμη”**).

Το εκδοθέν βούλευμα, που, σύμφωνα με την επισήμανση του **Ιακώβου Ζαγκαρόλα** (στο σημείωμα που έγραψε παρά τον πόδα του βουλεύματος), συνιστά το **πρώτο νομολογιακό δεδομένο** για το εν θέματι έγκλημα, τροφοδοτεί τον θεωρητικό προβληματισμό κατά πόσον για την στοιχειοθέτηση του εγκλήματος της συμμετοχής σε αυτοκτονία **αρκεί το κλίμα τρομοκρατίας που ο δράστης καλλιεργεί συστηματικώς με την συμπεριφορά του σε βάρος του θύματος** ή, αντιθέτως, αν **απαιτείται γλωσσική επικοινωνία** μέσω της οποίας ο δράστης **εξαίρει την ιδέα της αυτοκτονίας**. Σημειωτέον ότι η αυτοκτονία (ή η απόπειρα αυτοκτονίας) της κακοποιημένης γυναίκας είναι το **ανάστροφο φαινόμενο της θανάτωσης του τυραννικού συζύγου**: στην μεν πρώτη περίπτωση το μαρτύριο τερματίζεται με **αυτοπροσβολή**, στην δε δεύτερη με **ετεροπροσβολή**.

Βάσει των όσων κατέθεσαν οι μάρτυρες στην “υπόθεση του ποταμού Θύαμη”, ο κατηγορούμενος ήταν μοχθηρός και την βασάνιζε, ήταν «πανούργος και την έκανε να θέλη τον θάνατό της», «την έριξε σε μελαγχολία... την έδερνε» και την άφηνε νηστική. Από την άλλη πλευρά, η παθούσα «ήταν καλή γυναίκα, αγαπούσε τον άνδρα της και τα παιδιά της... δεν άνθεξε στα μαρτύρια που τραβούσε... συχνά έφευγε και πήγαινε στη μητέρα της...».

Δεδομένου ότι στα εγκλήματα που βασίζονται σε μια **επικοινωνιακή-διαδραστική σχέση** ανάμεσα στον δράστη και το θύμα, όπως π.χ. στην απάτη και την εκβίαση, για την κατάφαση της ποινικής ευθύνης του δράστη **δεν απαιτείται οπωσδήποτε κάποια ρητή δήλωση** που εξωθεί το θύμα στην αυτοπροσβολή αλλ' ως τρόπος τέλεσης του εγκλήματος γίνεται δεκτή και

η **συμπερασματικά συναγόμενη (σιωπηρή) δήλωση**, όμοιας αντιμετώπισης χρήζει και η ερμηνεία της **κατάπεισης** ως τρόπου τελείωσης της συμμετοχής σε αυτοκτονία· άλλωστε, η κατάπειση ως μια διακεκριμένη περίπτωση πρόκλησης αποφάσεως (στο πλαίσιο της ηθικής αυτοουργίας) είναι αυτονόητο ότι αποτελεί **μορφή επικοινωνίας μεταξύ πείθοντος και πειθομένου**. Συνεπώς, όταν το **κλίμα** που έχει διαμορφωθεί από τον δράστη σε βάρος του θύματος δεν είναι απλώς δυσάρεστο, αλλά **εγγίζει τα όρια μιας σχεδόν καθημερινής απάνθρωπης τυραννίας**, τότε ουδεμία αμφιβολία υπάρχει ότι μέσω ακριβώς ενός τέτοιου κλίματος ο δράστης **προσπαθεί να πετύχει εμπράκτως ό,τι δεν μπορεί ή δεν θέλει να πετύχει με τα λόγια**.

Κατά την αποφθεγματική ρήση του εισαγγελέως *Κανίνια*: «**Πειθούς δημιουργός καθίσταται τις ου μόνον διά των λόγων, αλλά και διά των έργων (ου μόνον ομιλών, αλλά και πράττων)**».

Ταυτοχρόνως, όμως, η “υπόθεση του ποταμού Θύαμη” δίδει μια εξαιρετική αφορμή να στρέψουμε την προσοχή μας στο εξής λεπτό σημείο: **Συμμετοχή σε αυτοκτονία** μπορεί να υφίσταται μόνο όταν ο αυτόχειρας είναι σε θέση να λάβει και να υλοποιήσει **αυτόνομα-αυτοπροαίρετα** την αυτοκτονική απόφαση, η οποία κατά τούτο πρέπει να είναι **προϊόν ελεύθερης, συνειδητής και υπεύθυνης στάθμισης** όλων των pro et contra παραμέτρων (για την εύλογη απορία πώς μπορεί η αυτονομία να είναι συνεπής με την οριστική απόφαση του ανθρώπου να εγκαταλείψει την αυτονομία του βλ. τις αναφορές του *Critchley*, ό.π., σελ. 54, ο οποίος εξετάζει την αυτοκτονία ως “**ανορθολογικό άλμα**”).

Αν, όμως, η απόφαση του αυτόχειρα είναι προϊόν **ελαττωματικής βούλησης**, π.χ. επειδή στηρίχθηκε σε **πλάνη** ως προς τη βλαπτικότητα της πράξης του ή σε **ψυχική πίεση** λόγω απειλών ή σωματικής βίας, τότε **συμμετοχή τρίτου σε αυτοκτονία δεν είναι νοητή** (για την αντίθετη άποψη που αρνείται το αυτοπροαίρετο της αυτοκτονικής αποφάσεως μόνο όταν ο αυτόχειρας είναι ανίκανος προς καταλογισμόν ή ενεργεί υπό την πίεση μιας καταστάσεως ανάγκης που αποκλείει τον καταλογισμό βλ. την αναφορά του γράφοντος στο σχόλιό του υπό την υπ’ αριθμ. **1088/2013** αρεοπαγίτικη απόφαση, Ποινικά Χρονικά 2015, σελ. 134). Αντιθέτως, στο προσκήνιο έρχεται το έγκλημα της **ανθρωποκτονίας εκ προθέσεως** την οποία διαπράττει **αφανώς και ύπουλα** όποιος έχει **προκαλέσει την πλάνη** (οπότε αποκτά **γνωστική κυριαρχία** επί του θύματος) ή, αντιστοίχως, την **ψυχική πίεση** που οδήγησε στην υλοποίηση της αυτοκτονικής απόφασης εκ μέρους του θύματος (οπότε αποκτά **βουλητική κυριαρχία** επί του θύματος). Με την ίδια λογική, ο **καλλιεργητής του καθημερινού κλίματος κατατρομοκράτησης** του μετέπειτα αυτόχειρα δεν συμμετέχει απλώς σε αυτοκτονία, αλλά πολύ περισσότερο είναι **ο υποκρυπτόμενος μαριονετίστας που δι’ αυτού του σατανικού τρόπου στρέφει το θύμα εναντίον του εαυτού του, χειραγωγώντας το σαν μια άβουλη μαριονέτα**.

Για τους εξοικειωμένους με την **τεχνική ορολογία** του **ουσιαστικού Ποινικού Δικαίου**, ανακύπτει εδώ ένα **ποινικό φαινόμενο** που δεν είναι πάντοτε ευχερώς αναγνωρίσιμο ούτε από τους φοιτητές της Νομικής ούτε από τον ερμηνευτή ή εφαρμοστή του Ποινικού Δικαίου: ο λόγος για την **έμμεση**

αυτουργία. Περί αυτής πρόκειται, μεταξύ άλλων, όταν το επελθόν αποτέλεσμα **δεν δύναται να χρεωθεί στο ίδιο το αυτοπροσβαλλόμενο θύμα**, επειδή η πράξη του δεν συνιστά **“ποινικώς αξιόποινη αδικοπραγία”** – στο “ποινικό ευαγγέλιο”, δηλ. στον Ποινικό Κώδικα, **δεν τυποποιείται έγκλημα αυτοπροσβολής.** Εν τούτοις, το επίμαχο αποτέλεσμα δύναται και επιβάλλεται να χρεωθεί στον **αφανή Σατανά** που ως **“άορατος εχθρός”** του θύματος **το εξωθεί στην αυτοπροσβολή με χρήση απατηλών ή εξαναγκαστικών μέσων.** Πρόκειται, λοιπόν, για **έμμεσο αυτουργό**, ακριβώς επειδή η δράση του **δεν είναι άμεσα ορατή!**

Υπό αυτό το πρίσμα, στην **“υπόθεση του ποταμού Θύαμη”** θα ήταν ορθότερο να είχε κριθεί ότι ο τυραννικός σύζυγος ευθυνόταν ως δράστης **απόπειρας ανθρωποκτονίας κατ’ έμμεση αυτουργία** και όχι απλώς ως συμμετοχος σε αυτοκτονία. Αντίστοιχη ήταν η αξιολόγηση που είχε γίνει προ 85 ετών από το **Μικτό Ορκωτό Εφετείο της Φρανκφούρτης** στην γερμανική **“υπόθεση Hildegard Höfeld”**, η οποία εμφανίζει μεγάλη ομοιότητα με την ελληνική **“υπόθεση του ποταμού Θύαμη”**: Την νύχτα της 4ης προς 5η Δεκεμβρίου 1934 η δεκαπεντάχρονη παθούσα, **υπό την επίδραση της ψυχοσωματικής βίας που της ασκούσαν συστηματικώς οι γονείς της**, πήδησε από γέφυρα στον ποταμό Μάιν της Φρανκφούρτης, τελικώς όμως γλύτωσε τον θάνατο. Όπως χαρακτηριστικά είχε καταθέσει η παθούσα στην δίκη που διεξήχθη σε βάρος των γονέων της για απόπειρα φόνου κατ’ έμμεση αυτουργία (τους επεβλήθη ποινή καθειρξεως 15 ετών), **«φοβόταν τον πατέρα της περισσότερο απ’ ό,τι το κρύο νερό του ποταμού στον οποίο έπεσε»** (για την υπόθεση αυτή βλ. *Rosenau*, εις: StGB, Leipziger Kommentar, 2018, § 211, αριθμ. περ. 99, όπου περαιτέρω παραπομπές). Αν προσαρμόσουμε την φράση αυτή στην εποχή του κορωνοϊού, δεν θα ήταν άστοχο να ισχυριστούμε ότι **κάθε υποψήφιος αυτόχειρας φοβάται το διαρκώς παρατεινόμενο “lockdown” και τις ζοφερές του οικονομικές συνέπειες περισσότερο από τον ίδιο τον θάνατο!**

Ο παραλληλισμός του **έμμεσου αυτουργού** με τον **Σατανά** όχι μόνο δεν είναι αυθαίρετος, αλλά μπορεί να συνδυασθεί περίφημα και με τον τρόπο δράσης του ίδιου του Σατανά σε βάρος του **Ιησού Χριστού** κατά τον **χρόνο παραμονής του στην έρημο**, όπου ενήστευσε επί 40 ημέρες. Όπως μας πληροφορεί ο **Ευαγγελιστής Ματθαίος** (4, 2) **«παραλαμβάνει αὐτὸν ὁ διάβολος εἰς τὴν ἁγίαν πόλιν, καὶ ἴστησιν αὐτὸν ἐπὶ τὸ πτερύγιον τοῦ ἱεροῦ καὶ λέγει αὐτῷ· εἰ υἱὸς εἶ τοῦ Θεοῦ, βάλε σεαυτὸν κάτω· γέγραπται γὰρ ὅτι τοῖς ἀγγέλοις αὐτοῦ ἐντελεῖται περὶ σοῦ, καὶ ἐπὶ χειρῶν ἄρουσί σε, μήποτε προσκόψῃς πρὸς λίθον τὸν πόδα σου».**

Αλλ’ ο Ιησούς **απέκρουσε τον πειρασμό της αυτοκτονίας** στον οποίο επεχείρησε ο διάβολος να τον εμβάλει, αποστομώνοντάς τον με την εξής φράση: **«πάλιν γέγραπται, οὐκ ἐκπειράσεις Κύριον τὸν Θεόν σου»** (για τον συσχετισμό αυτοκτονίας και σατανικής επίδρασης βλ. την πράξη του Ιούδα, ο οποίος **«ρίψας τὰ ἀργύρια ἐν τῷ ναῷ ἀνεχώρησε, καὶ ἀπελθὼν ἀπήγγατο»**: στο Κατὰ Ιωάννην Ευαγγέλιο [13, 2] διαβάζουμε: **«δεῖπνου γενομένου, τοῦ διαβόλου ἤδη βεβληκότος εἰς τὴν καρδίαν Ἰούδα Σίμωνος Ἰσκαριώτου ἵνα αὐτὸν παραδῶ [...]**»). Ως εκ τούτου, **κάθε αυτοκτονία είτε εν αποπείρα είτε τετελεσμένη**, είναι ερμηνεύσιμη ως **πειρασμικό έργο του**

διαβόλου που δρα –όπως πάντοτε– **ύπουλα (και συνήθως παρασκηνιακά)**, με ποινικούς δηλαδή όρους: ως έμμεσος αυτοουργός!

Δυστυχώς, όμως, **το παράδειγμα του Χριστού δεν έχουν την δύναμη να το ακολουθήσουν άπαντες**. Κι έτσι μέλη της ευρύτερης οικογενείας μας, όπως ο ιδιοκτήτης της βολιώτικης καφετέριας, ενδίδουν στον πειρασμό της αυτοκτονίας **αποφασίζοντας να τερματίσουν την ζωή τους υπό την αφανή επιρροή του διαβόλου**, ο οποίος ως **αόρατος εχθρός** εκδηλώνει σε βάρος τους μια **αιμοσταγή επίθεση που για τον ίδιο είναι αναίμακτη**, αφού συμπεριφέρεται κατά τρόπον **επαληθεύοντα το όνομά του: διαβάλλει εμμέσως το μυαλό του θύματος που αυτοκτονεί**, χωρίς ο ίδιος να χρησιμοποιεί άμεσα τα χέρια του.

Όπως, λοιπόν, για κάθε τέτοια αυτοκτονία **σεναριογράφος** και άρα **πρωταίτιος-φταίχτης** είναι ο **υποκρυπτόμενος Σατανάς**, **συνυπεύθυνοι** για την **αυτοβλαπτική** πράξη του θύματος πρέπει να θεωρούνται και όλοι εκείνοι **οι υφιστάμενοί του-υποτεταγμένοι τυφλά σε αυτόν Αντίχριστοι**, δηλ. οι **διαχειριστές της υγειονομικής κρίσης**, που σαν **τυραννικοί πατέρες** παρατείνουν διαρκώς τον εγκλεισμό των τέκνων τους, δηλ. των αθώνων πολιτών, **καλλιεργώντας καθημερινά ένα ασύλληπτο κλίμα κατατρομοκράτησής τους**, συνεπικουρούμενοι μάλιστα από όλα τα **εξίσου αντίχριστα βδελύγματα που υπηρετούν τον τηλεοπτικό μηχανισμό διάδοσης του κορωνοϊκού τρόμου** (ο παραλληλισμός του κράτους με τυραννικό πατέρα αποτελεί μια πρώτης τάξεως αφορμή να συζητηθεί υπό ποινικό πρίσμα και ο ανάστροφος τρόπος υποθετικής δράσης του τυραννισμένου τέκνου, δηλ. η θανάτωση του τυραννικού πατέρα, περίπτωση γνωστή ως parricidium).

Με όσα αναλύθηκαν παραπάνω, γνωρίζουμε πλέον γιατί θα έπρεπε επείγοντως να κινητοποιηθεί κάποιος εισαγγελέας και να ανοίξει τον **φάκελο του “Lockdown”** διερευνώντας τις **ποινικές ευθύνες** που βαραίνουν τους **πάσης φύσεως Αντιχρίστους**, δηλ. κυρίως τους **πολιτικούς**, τους **“ειδικούς”** (προεχόντως τον **ανεκδιήγητο μισάνθρωπο κ. Νικόλαο Σύψα – nomen est omen!**), τους **καναλάρχες** και τους **τηλεπαρουσιαστές** (προεχόντως τον **πλαστογράφο της καθημερινότητας Νικόλαο Ευαγγελάτο**), φυσικά **όχι μόνο για τις υλοποιηθείσες αυτοκτονίες υπό συνθήκες απόγνωσης** του εκάστοτε αυτόχειρα ενώπιον της μυθώδους οικονομικής καταστροφής που διαγράφεται στο εγγύς μέλλον, αλλά και για **κάθε άλλη αξιόποινη πράξη που έχει τελεσθεί εκ μέρους όλων αυτών των Σατανάδων κατά την διάρκεια της πανδημίας** (βλ. ιδίως τα εγκλήματα της ομηρείας, της έκθεσης, της παράνομης βίας, των σωματικών βλαβών, των ψευδών βεβαιώσεων). Δυστυχώς, όμως, το ανάστημα του αείμνηστου *Κανίνια* φαίνεται ότι δεν ενδημεί πλέον σε τούτην την χώρα: όπως η **Εκκλησία**, έτσι και η **Δικαιοσύνη**, με ελάχιστες φωτεινές εξαιρέσεις, έχει εγκλωβισθεί κατά το μεγαλύτερο μέρος της στον **ιστό της σατανικής αράχνης**.

Συμπερασματικώς, για κάθε αυτοκτονία που τελεί ένας **επί τόσον καιρό εγκλειστος και καθημερινά τρομοκρατούμενος πολίτης**, ο οποίος αναλογίζεται τον **επί θύραις εφιάλτη της οικονομικής συμφοράς του**, θέτουν υποψηφιότητα για να κριθούν υπεύθυνοι ως **έμμεσοι αυτοουργοί**

ανθρωποκτονίας όλοι οι **κυβερνητικοί, ιατρικοί και τηλεοπτικοί υπηρέτες του Σατανά** που εν είδει **διαβολικής συμμορίας** καλλιεργούν το κατάλληλο κλίμα ενός **salto mortale**. Εφόσον η **αυτοκαταστροφική διαχείριση** του οικονομικού αδιεξόδου του πολίτη (προκληθέντος από τις κυβερνητικές επιλογές) είναι **πέρα ως πέρα γνωστή στα μέλη της διαβολικής συμμορίας** όχι μόνο λόγω της σημερινής έξαρσης των αυτοκτονιών αλλά και λόγω της αντίστοιχης αντίδρασης κάποιων απελπισμένων πολιτών από την εποχή των μνημονίων, δεν μένει **κανένα περιθώριο** για προβολή ενστάσεων προς **αμφισβήτηση του ανθρωποκτόνου δόλου** και εκτροπής της συζήτησης προς το πεδίο της **αμέλειας**, με δεδομένο ότι οι προαναφερθέντες **“αρχιτέκτονες του τρόμου”** τηρούν στάση **παγερά αδιάφορη απέναντι στις πληθαίνουσες αυτοκτονίες**, τείνουσες να λάβουν **διαστάσεις επιδημίας** (πρβλ. το ομότιπλο σατιρικό διήγημα του *Μενέλαου Λουντέμη* “Οι αρχιτέκτονες του τρόμου [Άστρα και ρόπαλα]”, έκδ. Δωρικός, Αθήνα 1976, σελ. 68, όπου και η σκωπτική φράση: **«οι δυνατοί ποτέ δεν είναι φονιάδες»**). Ποιος, όμως, θα είχε τα κότσια να τους (κατα)δικάσει, δεδομένου ότι το πρωτοφανές στην Ιστορία της ανθρωπότητας **σύστημα της παγκόσμιας δικτατορίας** που βιώνουμε από τον Μάρτιο είναι άριστα δομημένο με **απόλυτο έλεγχο όλων των κέντρων και παράκεντρων της εξουσίας**;

Σε κάθε περίπτωση, συνιστάται η καθημερινή **πολλαπλή απαγγελία του “Πάτερ-ημών”**, στην ακροτελεύτια φράση του οποίου υπάρχει η σχετική παράκληση προς αποφυγήν του αυτοκτονικού πειρασμού: **«καὶ μὴ εἰσενέγκῃς ἡμᾶς εἰς πειρασμόν, ἀλλὰ ῥῦσαι ἡμᾶς ἀπὸ τοῦ πονηροῦ»**. Μέσω αυτής της προσευχῆς μπορούμε να θωρακιστούμε έναντι του πειρασμού της αυτοκτονίας από τον οποίο **ουδείς άλλος έχει την δύναμη να μας προφυλάξει τόσο αποτελεσματικά όσο ο Πατήρ Ημών** – αντιθέτως, οι “επίγειοι κρατικοί πατέρες” κάνουν ό,τι περνά από το χέρι τους για να μας **σπρώχνουν προς το χείλος του γκρεμού** στον οποίο **αδημονούν να πέσουμε μαζικά**, ώστε να επιλύσουν, μεταξύ άλλων, τον **γρίφο του υπερπληθυσμού του πλανήτη**. Άραγε, πόσο τυχαίο είναι ότι τον Μάιο του 2019 ο Πάπας Φραγκίσκος έθεσε θέμα **μεταφραστικής ακρίβειας** και ενδεχόμενης **φραστικής βελτίωσης** της κρίσιμης φράσης **«καὶ μὴ εἰσενέγκῃς ἡμᾶς εἰς πειρασμόν»**;

Η τελευταία ανάρτηση του αυτόχειρα συμπολίτη μας από τον Βόλο με παραπομπή στην ρήση του Albert Einstein ας μας προβληματίσει και για κάτι άλλο: **Για την τεράστια ευθύνη (ηθική τε και νομική) των αδρανούντων**: Σε αυτούς συμπεριλαμβάνονται όλοι οι **εισαγγελεῖς και δικαστές** οι οποίοι, ενώ γνωρίζουν άριστα τα εγκλήματα που είναι πολύ πιθανό να έχουν τελεσθεί εκ μέρους των ανάκλητων διαχειριστών, επιλέγουν την οδό της **εκκωφαντικής σιωπής**. Το φαινόμενο αυτό αποτυπώνεται ιδανικά στην **Σωφρονιστική Αποικία του Κάφκα**. Διαβάστε την!

Και αφού ολοκληρώσετε την ανάγνωση αυτού του βιβλίου, διαβάστε το **Ένατο Κεφάλαιο** της **Αποκάλυψης του Ιωάννη** (Θ΄, 6): **«καὶ ἐν ταῖς ἡμέραις ἐκείναις ζητήσουσιν οἱ ἄνθρωποι τὸν θάνατον καὶ οὐ μὴ εὕρῃσουσιν αὐτόν, καὶ ἐπιθυμήσουσιν ἀποθανεῖν, καὶ φεύξεται ἀπ’ αὐτῶν ὁ θάνατος»**. Ο Θεολόγος *Παναγιώτης Τρεμπέλας* (Η Καινή Διαθήκη,

εκδ. Αδελφότης Θεολόγων «Ο Σωτήρ», 1987, σελ. 998) μεταφράζει ερμηνευτικώς το συγκεκριμένο χωρίο ως εξής: «Και κατά τας ημέρας εκείνας θα ζητήσουν λόγω της ψυχικής των αγωνίας και απογνώσεως οι μακράν του Θεού άνθρωποι τον θάνατον και δεν θα τον εύρουν και θα επιθυμήσουν να αποθάνουν και θα φύγη από αυτούς ο θάνατος. **Τούτο δεν αποκλείει, ότι θα αυτοκτονήσουν αρκετοί**».

Δεδομένου ότι το χωρίο αυτό της Αποκάλυψης περιγράφει το **σάλπισμα του πέμπτου αγγέλου με το οποίο πέφτει ο σατανάς σαν άλλος αστέρας από τον ουρανόν στην γη** (σύμφωνα με την ερμηνευτική μετάφραση του *Τρεμπέλα*: «Και ο πέμπτος άγγελος σάλπισε. **Και είδα τον σατανάν σαν άλλον αστέρα να έχει πέσει από τον ουρανόν εις την γην**, και εδόθη εις αυτόν το κλειδί και η άδεια να **ανοίξη το πηγάδι του σκοτεινού τόπου**, εις το οποίο ήσαν **κλειδωμένοι οι δαίμονες**»), αξίζει να τεθεί το εξής ερώτημα:

Μήπως η **αλλόκοτη-ανάποδη εποχή** που αρχίσαμε να ζούμε εδώ και δέκα μήνες συνδέεται με το **πέμπτο σάλπισμα**, άρα μήπως **ο σατανάς που έπεσε εξ ουρανού δεν ήταν άλλος από τον κορωνοϊό** (άλλωστε ένας ιός εξ ορισμού μέσω του αέρος διαδίδεται);

Είναι χαρακτηριστικό ότι ο *Τρεμπέλας* (ό.π., σελ. 997) μιλά εισαγωγικώς για «**αναστατώσεις εν ταις ανθρωπίναις κοινωνίαις, εις τας οποίας εισβάλλει επιδημία τις πνευματική, προελεύσεως διαβολικής**, εγγενώσα εις τα ψυχάς των ασφραγίστων αγωνίαν και μίασμα μελαγχολίας αφορήτου, ωθούσης εις αυτοκτονίαν». Μάλιστα, στο τέλος του αμέσως προηγούμενου κεφαλαίου της Αποκάλυψης (Η΄, 13) ο *Ιωάννης* αναφέρεται σε **τρία “ουαί”** που ακούγονται από αετό πετούμενο «**έν μεσουρανήματι**».

Αυτά τα “ουαί” ερμηνεύονται ως **τρεις πληγές** για τους «κατοικοῦντας ἐπὶ τῆς γῆς ἐκ τῶν λοιπῶν φωνῶν τῆς σάλπιγγος τῶν τριῶν ἀγγέλων τῶν μελλόντων σαλπίζειν» (βλ. και *Μαυρόπουλο*, Σχόλια στην Αποκάλυψη του Ιωάννη εκδ. Δόμος, Αθήνα 2020, σελ. 194: «Είναι φανερό ότι ο αετός εισάγεται στην εικόνα και επειδή χαρακτηρίζεται από το υψιπετές και επειδή επίσης διαθέτει οξύτατη όραση. **Το μεσουράνημα του αετού-αγγέλου υποδεικνύει δυνατότητα καθολικής εποπτείας**»).

Το **πρώτο “ουαί”**, δηλ. η πρώτη **βασανιστική πληγή**, έχει **περιορισμένη χρονική διάρκεια**, δηλ. **πέντε μήνες**, χωρίς φυσικά να αποκλείεται να πρόκειται για **πέντε χρόνια** –όση και η διάρκεια του Β΄ Παγκοσμίου Πολέμου με τον οποίο συγκρίνουν αρκετοί πολιτικοί τον “πόλεμο εναντίον του αόρατου εχθρού” (sic)–, αφού **ο αριθμός 5 είναι αλληγορικός** (βλ. και *Χαρ. Βασιλόπουλο*, Η Αποκάλυψις εξηγημένη, Αι επτά σάλπιγγες, Τόμ. 3ος, εκδ. Ορθόδοξου Τύπου, Αθήναι 1991, σελ. 66).

Ως αιτία της εν λόγω πληγής αναφέρονται **δαιμονικά όντα**, ειδικότερα «**ὁμοιώματα ἀκρίδων ὅμοια ἵπποις ἠτοιμασμένοις εἰς πόλεμον καὶ ἐπὶ τὰς κεφαλὰς αὐτῶν ὡς στέφανοι ὅμοιοι χρυσίῳ**», έχουν δε «**οὐράς ὁμοίας σκορπίοις καὶ κέντρα, καὶ ἐν ταῖς οὐραῖς αὐτῶν ἐξουσίαν ἔχουσι τοῦ ἀδικῆσαι τοὺς ἀνθρώπους**». Ο βασιλέας αυτών ονομάζεται στην μεν εβραϊκή γλώσσα «**Αβαδδών**», στην δε ελληνική «**Απολλύων**», ένα όνομα που σημαίνει

κυρίως τον **θάνατο**, τον **άδη** (*Μαυρόπουλος*, ό.π., σελ. 200), ενώ κατ' άλλους συμβολίζει τον **Σατανά** (*Βασιλόπουλος*, ό.π., σελ. 77). Αν, λοιπόν, η **επιδρομή του κορωνοϊού** θυμίζει **επιδρομή ακρίδων** που διεξάγουν, έστω μεταφορικός, **πόλεμο κατά του ανθρώπου**, όπως και ο κορωνοϊός που έλαβε το προσωνύμιο του "**άορατου εχθρού**", τότε δεν αποκλείεται να βρισκόμαστε στο προπεριγραφέν **πέμπτο σάλπισμα**.

Δυστυχώς, η **βραχεία διάρκεια** της βασανιστικής πληγής που αντιστοιχεί στο πρώτο "ουαί" δεν μπορεί να μας καθησυχάσει, αφού μετά το πέρας αυτής επακολουθεί το **έκτο σάλπισμα** που προαναγγέλλει την **δεύτερη πληγή**, μια σφοδρότερη καταστροφή, ήτοι τον **θάνατο του ενός τρίτου των ανθρώπων**, ο οποίος θα εκπορεύεται από **φωτιά, καπνό και θειάφι**. Παρά, όμως, την αυστηρή αυτή **παιδαγωγική τιμωρία του Θεού**, οι άνθρωποι «**οὐ μετενόησαν ἐκ τῶν φόνων αὐτῶν οὔτε ἐκ τῶν φαρμακειῶν αὐτῶν οὔτε ἐκ τῆς πορνείας αὐτῶν οὔτε ἐκ τῶν κλεμμάτων αὐτῶν**».

Το φαινόμενο της **α(μετα)νοησίας** είναι **τυπικό γνώρισμα** και της εποχής που διανύουμε: Μολονότι αφθονούν τα σημάδια που δείχνουν ότι βρισκόμαστε σε ένα **κομβικό σημείο για την ανθρωπότητα**, η συντριπτική πλειονότητα των πολιτών που συμπεριφέρονται με "**νηπιακή αφέλεια**" (ο όρος ανήκει στην *Ζωή Μπέλλα-Αρμάου*, εις: *Don Delillo*, Η σιωπή, εκδ. Gutenberg, Αθήνα 2020, σελ. 12) προσαρμόζει τις συνήθειές τους στα νέα δεδομένα, **βαυκαλιζόμενη ότι αργά ή γρήγορα θα υπάρξει επιστροφή στην "παλιά κανονικότητα"**. Αντιθέτως, όλα δείχνουν ότι, σύμφωνα με τον σχεδιασμό που έχει γίνει εκ μέρους της παγκόσμιας ελίτ, η **παραδοσιακή μορφή της κοινωνίας έχει παρέλθει ανεπιστρεπτί**.

Ευλόγως θα σκεφτόταν κάποιος μήπως τα τρία "ουαί" δεν έχουν αυτοτέλεια, αλλ' αποτελούν **τρεις διαβαθμίσεις του ιδίου είδους συμφοράς**. Υπό αυτό το πρίσμα, τα **τρία "ουαί"** θα μπορούσαν να αντιστοιχηθούν προς τρία "**κύματα εφόρμησης**" του κορωνοϊού, εκ των οποίων το κάθε επόμενο είναι πολύ χειρότερο του προηγούμενου. Ωστόσο, μια προσεκτικότερη μελέτη του σχετικού χωρίου της Αποκάλυψης συνηγορεί υπέρ της εκδοχής ότι το **δεύτερο "ουαί"** προερχόμενο εκ του **έκτου σαλπίσματος** συνιστά **aliud** σε σχέση με το **πέμπτο**, αφού αυτό προαναγγέλλει μια **βασανιστική** πληγή οφειλόμενη σε δράση ακρίδων με εξουσία ανάλογη εκείνης που έχουν οι σκορπιοί («**ὁ βασανισμὸς αὐτῶν ὡς βασανισμὸς σκορπίου, ὅταν παῖση ἄνθρωπον**»), ενώ το **έκτο σάλπισμα** προαναγγέλλει **αφανισμό** ενός πολύ μεγάλου τμήματος της ανθρωπότητας.

Γι' αυτήν την ανθρωπότητα, όμως, **αμφότερα τα "κύματα εφόρμησης" του κορωνοϊού δεν είναι φονικά αλλά βασανιστικά**, δεδομένου ότι η συντριπτική πλειονότητα των πολιτών **υποφέρει πρωτίστως ψυχικά από τα παρανοϊκά "lockdown"** (πρβλ. και *Βασιλόπουλο*, ό.π., σελ. 67, με επίκληση της εξηγήσεως του ερμηνευτή Ανδρέα: «Τας ομοιωθείσας τοῖς σκορπίοις ουράς αὐτῶν τα των αμαρτιῶν τέλη αἰνίτεσθαι τίκοντα **ψυχικόν θάνατον**»).

Ολοκληρώνω με την εξής παρατήρηση: Η τηλεφωνική **γραμμή παρέμβασης για την αυτοκτονία** είναι ο αριθμός **1018** (λειτουργεί από το 2007 σε 24ωρη

βάση). Ο αριθμός των εμβολιαστικών κέντρων που θα λειτουργήσουν το 2021 είναι επίσης **1018**.

Πρόκειται απλώς για μια **διαβολική σύμπτωση** ή για **μήνυμα που στοχεύει στο υποσυνείδητο**; Μας κυβερνά ο **διάβολος** ή κάποιοι **ψυχοπαθείς** που έχουν πουλήσει την ψυχή τους στον διάβολο; Αφού ο εμβολιασμός και η αυτοκτονία έχουν κοινό παρονομαστή, τότε μήπως ο αριθμολάγνος εμπνευστής φοβάται ότι **κάποιοι μπορεί να επιχειρήσουν να αυτοκτονήσουν αντί να εμβολιαστούν**;

ΥΓ: Στον πρόλογο που έγραψε ο *Φοίβος Οικονομίδης* για το βιβλίο του με τίτλο “Ποτέ δεν θ’ αυτοκτονήσω” (εκδ. Ορφέας, χ.χ.), σημειώνει τα ακόλουθα: «Ένας εκπρόσωπος της εξουσίας σας δολοφονεί –για κάποιο λόγο– και στη συνέχεια τοποθετεί ένα περίστροφο ή ένα μαχαίρι στο χέρι σας, ισχυριζόμενος ότι σας σκότωσε “ευρισκόμενος εν αμύνη”. **Σας πετούν από ένα παράθυρο και δηλώνουν ότι πηδήξατε, σεις ο ίδιος, για ν’ αυτοκτονήσετε.** Γνωρίζουμε πολύ καλά, ότι έχουν συμβεί παρόμοια περιστατικά. **Όσο πιο ολοκληρωτικά είναι τα καθεστώτα και όσο λιγότερο δημοκρατικά, τόσο μεγαλύτερες πιθανότητες υπάρχουν να παρουσιαστούν τέτοια φαινόμενα.** Το ιδιόγραφο σημείωμα του Γερμανού δικηγόρου Κλάους Κρουασάν [Σ.Σ.: Klaus Croissant: συνήγορος της Baader-Meinhof] λίγο πριν εκδοθεί, απ’ τη Γαλλία, στη Δυτική Γερμανία, όπου τόνιζε ότι **“ποτέ δεν θ’ αυτοκτονήσει”**, ήταν μια κραυγή απόγνωσης ενός πολίτη, με βάση τις υποψίες του ότι μπορεί να του συμβεί κάτι κακό. **“Αν μάθετε ότι αυτοκτόνησα –έγραφε ο Κρουασάν– μην το πιστέψετε”**».

Συμπληρώνω: Στην εποχή της **παγκόσμιας δικτατορίας** που μας ξημέρωσε από τον Μάρτιο, **όταν θα ακούτε ότι κάποιος αυτοκτόνησε, μην τον πιστέψετε· τον σκότωσαν οι δικτάτορες (δηλ. οι έμμεσοι αυτουργοί)** με τα δρακόντεια υγειονομικά μέτρα που επέβαλαν σε όλη την ανθρωπότητα: **κορωνίδα** αυτών των μέτρων η **αιχμαλωσία** του πολίτη μέσω των **“lockdown”**. Αλλά και ως προς αυτό υπάρχει η σχετική πρόρρηση της Αποκάλυψης (Κεφ. ΙΓ΄, 10): **«εἴ τις εἰς αἰχμαλωσίαν ἄπάγει, εἰς αἰχμαλωσίαν ὑπάγει»!**